

SBOROVÉ NOVINY

AKTUALITY ZE ŽIVOTA NAŠEHO SBORU

Série šesti Božích jmen

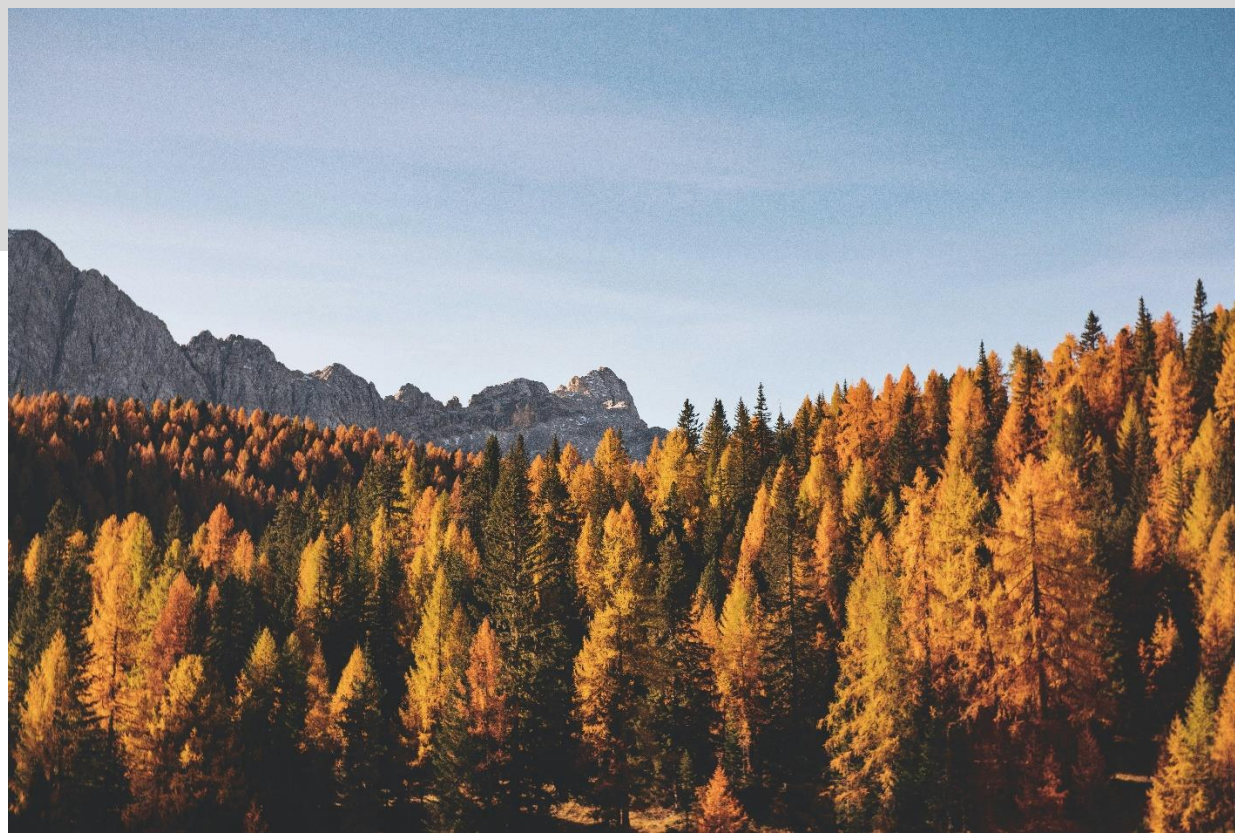
TONY EVANS

DEN 6: EL SIMCHATH GILI – BŮH, MÁ JÁSAVÁ RADOST

Představ si, jakou máš radost, když něco poprvé v životě dovedeš k dokonalosti. Možná ses naučil cizí jazyk dost na to, aby ses konečně dokázal dozorumět s lidmi, kteří jej používají jako svůj rodný jazyk. Nebo jsi postupně přidával kilometr po kilometru až jsi se konečně dostal do cílové rovinky maratonu. Možná ses na univerzitě roky snažil získat svůj diplom a teď konečně vstupuješ na pódium, aby sis pro něj došel. Zahlcuje tě miliarda emocí, ale radost je mezi nimi vždy v popředí.

Všechny dobré věci pocházejí od Boha a on se z nich také raduje. Je jediným pravým zdrojem radosti a když v něj vložíme svou důvěru, můžeme radost prožívat v každé životní situaci. Pokud máme svou naději v pánu, on se stává naší radostí uprostřed těžkostí.

Naši častou chybou je, že hledáme radost jinde než u Boha. Když naši hodnotu stavíme na tom, co si o nás myslí druzí, na množství peněz, které vyděláváme nebo našem postavení ve společnosti, uniká nám skutečná radost. Uniká nám radost z cesty, radost z poznání, radost srdce, otevřeného Bohu. Také nám uniká úžasná příležitost sdílet Boží radost s ostatními. Ale když jsme naplněni Boží radostí, vyzařujeme lásku a potěšení i pro lidi kolem nás. Konečně víme, jak vypadá radost.

Přiznat se ke Kristu

TOMÁŠ PALA (Z KALENDÁŘE CESTOU ŽIVOTA, PŘEPSALA MILADA KOŽINOVÁ)

"Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi. Kdo mě však zapře před lidmi, toho i já zapřu před svým Otcem v nebi".

V dnešní době hybridních válek se lidé uchylují k různým taktikám. Velmi častá je činnost skrytých agentů, kteří připravují v skrytu akce způsobující mnohdy těžké ztráty pro jejich protivníky.

Pán Ježíš ale takový způsob "práce" zásadně odmítá. Chce, aby jeho vyslanci se k Němu přiznávali -aby všichni věděli, že jsou Jeho učedníky. Za svou víru a svého Pána se nemají stydět. Toto smělé přiznání se k Němu pak odmění tím, že i On se přizná k nim před svým nebeským Otcem. Naopak, tomu, kdo Ho před lidmi zapře, hrozí to, že i on dopadne podobně. Platilo to tenkrát pro vyslání apoštolů po judských městech a vesnicích, ale stejně to platí i dnes. Ani my se nemáme stydět za svého Pána, ale naopak se k Němu přiznat.

Stává se, že často mlčíme, když lidé bezdůvodně tupí a znevažují našeho Pána. Jsme příliš pohodlní, než abychom se angažovali v Jeho věci. Pokud setrváme ve svém stavu zapírání, pak opravdu hrozí to, co Pán řekl v druhé části tohoto výroku.

Pro naše povzbuzení a motivaci však stojí za to připomenout lásku a milosrdenství našeho Pána. Jedním z prvních byl Petr, který tvrdil, že Ho nezná a že s Ním nemá nic společného. Ale když zakokrhal kohout, tak toho hoře litoval a uvědomil si svou chybu. A Pán Ježíš? Místo aby ho zavrhl, pověřuje ho vedením stádečka křesťanů. Je to příklad pro nás dnes!

V TOMTO VYDÁNÍ

ČLÁNEK ČESKÝ BRATR

ZAMYŠLENÍ

PLÁN AKCÍ

Trestá Bůh i poté, co z nás trest sňal?

ONDŘEJ KOLÁŘ (EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK ČESKÝ BRATR)

„Pán Bůh je láska, to z Písma víš,“ zpíváme v jedné písni. V témže Písmu se ale také dočteme o Božích činech, které si s láskou obvykle nespojujeme. Boží hněv, tresty či soudy, ať už dopadají na jednotlivce, nebo na celé národy, jdou těžko dohromady s příběhem Ježíše Krista, který místo trestání odpouštěl a Boží soud určený nám lidem vzal na sebe.

Ježíš nám ukazuje Boží tvář milosrdnou a laskavou, nikoli temnou a od nás odvrácenou. Máme tedy všechny biblické (zejména starozákonní) pasáže, které hovoří jinou řečí, prostě pominout? Většina věřících i kazatelů si s nimi beztak moc neví rady. Do kostela chodíme proto, abychom se zklidnili a načerpali sílu do dalších dní. Kázání nás proto nemá rozrušovat, ale pohladit po duši.

V minulosti ovšem církev upadala do opačné krajnosti. Místo hlásání evangelia se z kazatelen moralizovalo, odsuzovalo a vyhrožovalo peklem. Vyvolávání strachu je tím nejsnazším způsobem, jak někoho ovládat a manipulovat. Boží soud se navíc stával projekčním plátnem, na které si lidé promítali svou vlastní agresi a touhu po pomstě. Sloužil k ospravedlnění násilí na různých skupinách lidí, k obhajobě diktátorů a jejich nelidského panování, případně k vysvětlení různých přírodních katastrof. Je smutnou skutečností, že slovo kázání je dodnes pro řadu lidí synonymem pro ohnivé tepání nepravostí

Co si tedy s oněmi temnými stránkami Boha počít? Asi nejvíc pohoršující je myšlenka Božího hněvu. Už samotná představa, že Bůh se nechává unést nějakou emocí, je pro mnohé nepřijatelná. Avšak právě tento osobní rys je současně její předností. Rozhněvaného Boha můžeme vnímat stále jako Boha milujícího, protože právě svým hněvem ukazuje, že mu nejsme lhostejní. I rozhněvaný Bůh o nás stále stojí a naše odmítnutí jej zraňuje a bolí. Oproti tomu je myšlenka Božího soudu více neosobní a zejména v sekulárním prostředí je chápána čistě mechanicky, jako vesmírný zákon odplaty, z něhož se niterný vztah mezi Bohem a člověkem vytrácí.

Pod vlivem řecké filosofie a její kritiky antropomorfních vyprávění o bozích byl v křesťanství Boží hněv do značné míry nahrazen Božím soudem. Je-li Bůh neměnný, pak přece musí být také zcela apatický, tedy zbavený všech vášní; pokud by jim Bůh podléhal, znamenalo by to, že nad sebou nemá plnou kontrolu. Od Boha se nicméně dále očekávalo, že bude vykonávat spravedlnost, případně trestat s pedagogickým záměrem. Také v reformaci byl Boží soud pokládán za nezbytné temné pozadí, na němž teprve může zazářit evangelium o Boží milosti v Kristu. Těžko mohu přijmout slovo o záchraně, když mi není jasné, před čím bych vlastně měl být zachraňován.

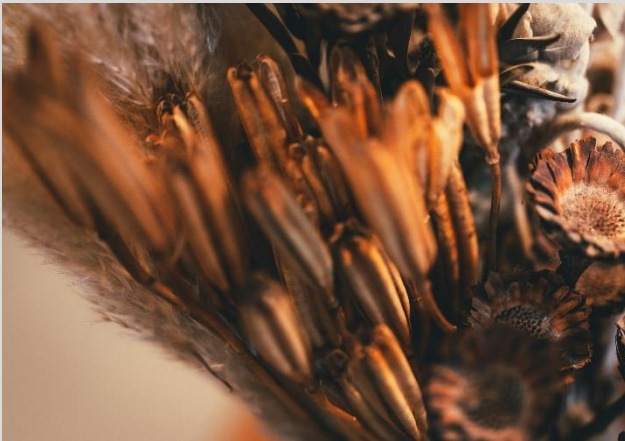
Pokud nás Bůh miluje, je logické, že se důrazně staví proti tomu, co nás ohrožuje. Jaká by to byla láska, kdyby se nedala pohnout tím, že je milovanému ubližováno! Tento argument ovšem dává smysl jen tehdy, máme-li před sebou ideální konstelaci: Na jedné straně vyvolený a bohabojný Boží lid, na druhé straně zlí a bezbožní nepřátelé. Je jasné, kdo má být chráněn, a kdo má být potrestán. Co když ale vezmeme vážně, že se Boží láska v Kristu vztahuje na všechny lidi? Zůstává pak ještě nějaký prostor pro Boží tresty? Apoštol Pavel přece říká, že už „není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši“. (Ř 8,1)

Boží soudy byly pokládány za jeden z důležitých projevů Boží vlády nad světem. Velkou útěchou pro všechny pokořované, pronásledované a zotročené bylo vědomí, že Bůh se jich zastává a stanovuje zlu jisté hranice, stejně jako se nakonec zastal svého Syna Ježíše Krista. Ke křesťanské víře patří přesvědčení, že navzdory všem dějinným i přírodním hrůzám svět nevypadl z Božích rukou. Jsou ale součástí Boží vlády také tresty? Myšlenka Boha soudícího v dějinách přináší nemálo potíží. První z nich jsem již zmínil: Odvolání na Boží soud snadno otevírá cestu k legitimizaci násilí a oslabuje protest proti zlu ve světě, protože každé zlo může být při troše snahy interpretováno jako trest Boží, vůči němuž je zapovězeno se vzepřít.

Dále je potřeba se ptát, jestli představa Božích soudů je skutečně oporou pro víru v Boží spravedlivé spravování světa, anebo tuto víru spíš podkopává. Nesmyslné utrpení (například nevinných dětí) a prosperita těch, kdo toto utrpení způsobují, tuto víru zpochybňují, případně nutí k závěru, že Boží postoj vůči zlu je dosti svévolný a z lidského pohledu nepochopitelný. Boží soud s sebou také často nese princip kolektivní viny: Zasahuje-li celé společenství či dokonce celé lidstvo, zjevně nebere v potaz rozdílný podíl viny těch, kdo jsou tímto soudem zasaženi. A konečně neobstojí ani vysvětlení, že Boží tresty jsou nástrojem Boží výchovy, protože trest zdaleka ne vždy vyvolá obrácení a napravení hříšníka.

Vyznáváme, že Kristus „přijde soudit živé i mrtvé“. Každý člověk jednou bude muset vydat počet ze svého života. Vyplývá ale z tohoto vyznání závěr, že Bůh (či Kristus) už nyní, v dějinách lidstva i v příbězích jednotlivců, uplatňuje své soudy? Myslím, že Bůh „soudí“ spíš tak, že na nás nechává dopadat následky našich vlastních činů – aniž by musel aktivně nějaké tresty sesílat. Soud spočívá v tom, že se sami odpojujeme od Boha jako zdroje všeho života a chceme se zařídit podle svých vlastních pravidel. Evangelium je radostná zpráva o tom, že Bůh z nás svůj soud už sňal. Nesmíme ji ale zaměňovat s rozbředlým pocitem, že velký táta tam nahoře mávne rukou nad vším, co děláme, či neděláme, protože je mu to vlastně jedno. Bůh nás přece i nadále volá k poslušnosti a k následování Krista – bez pohrůžky trestem, zato ale se zaslíbením života věčného.

Všem říjnovým oslavencům
přejeme jen to nejlepší, Boží
pokoj a požehnání!

PLÁN AKCÍ

Víkendovka pro Royal Rangers

18.-20. 10. Emaus Návsi

Konference pro ženy

KONTAKTY

Za Panelárnou 2481/2, 73506 Karviná
Tel.: + 420 596 318 745
E-mail: ackarvina@volny.cz
Web: www.ackarvina.cz
FB: AC Karviná
Číslo účtu: 2200929323/2010

Sborové noviny vycházejí jako měsíčník a jsou distribuovány zdarma. K dostání jsou v budově sboru nebo online na našem webu. Jakékoliv příspěvky vždy vítáme. Články, recenze, slovo povzbuzení, svědectví a jiné můžete předávat osobně pověřené osobě anebo zaslat na uvedené adresy. Příspěvky procházejí korekcí redaktora.

Aktuality sledujte na našem FB